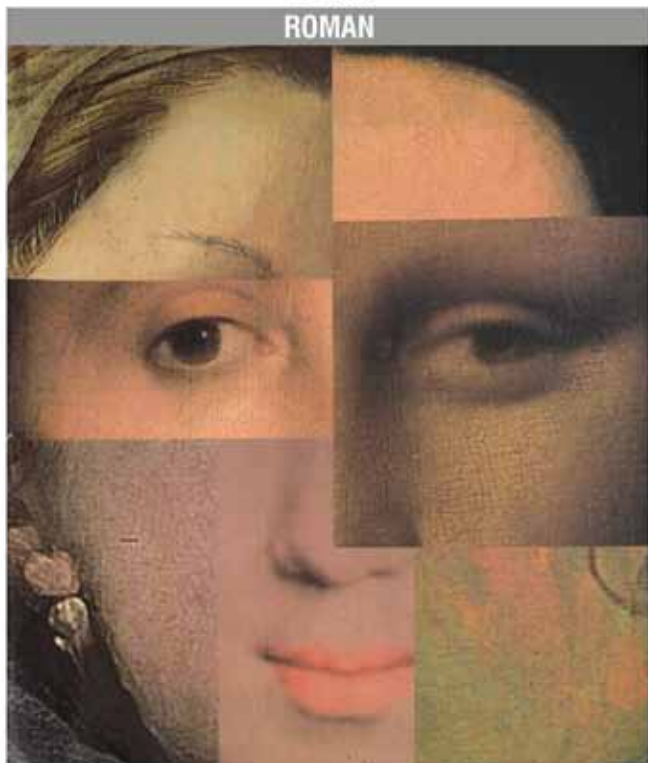

MIRANDA GLOVER

BASYAPIT

ROMAN

İNGİLİZCE ASLINDAN ÇEVİREN
NİL ALT

Miranda Glover
BAŞYAPIT

Can Yayınları: 1704
Çağdaş Dünya Edebiyatı: 685

Masterpiece, Miranda Glover

© Miranda Glover, 2005

Tüm hakları saklıdır.

© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2006

Bu eserin Türkçe yayın hakları Aslı Karasuil Ajans ve Transworld Publishers/Random House Group Ltd. aracılığıyla alınmıştır.

1. basım: Ocak 2008

Yayına Hazırlayan: Seçkin Selvi

Kapak Tasarımı: Erkal Yavi

Kapak Düzeni: Semih Özcan

Dizgi: Gülay Yıldız

Düzeltili: S. Asaf Taneri

Kapak Baskı: Çetin Ofset

İç Baskı ve Cilt: Özal Matbaası

ISBN 978-975-07-0883-1

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33

<http://www.canyayinlari.com>

e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

Miranda Glover
BAŞYAPIT

ROMAN

İngilizce aslından çeviren
NİL ALT

CAN YAYINLARI

Miranda Glover, Oxford Üniversitesi'nde öğrenimini tamamladıktan sonra yayıncılık mesleğini seçerek sanat, tasarım ve web alanında uzmanlaştı. Sanatla ilgili bir takım önemli kitapların editörlüğünü yapmanın yanı sıra sanat konusunda referans kitapları da yazdı. Romanları ise *Başyapıt* ve *Ruh İkizleri*.

Nil Alt, İstanbul Üniversitesi Uluslararası İlişkiler ve Siyasal Bilimler Fakültesi Ekonomi Bölümü'nü bitirip Boğaziçi Üniversitesi Çeviri Bilim Bölümü'nde yüksek lisans yaptıktan sonra Boğaziçi Üniversitesi'nde araştırma görevlisi olarak çalıştı. Daha sonra da Koç Lisesi'nde çevirmen olarak görev aldı. Bu arada çeşitli yayınevlerine kitap çevirileri yaptı.

Charlie'ye

“İyi ressam iki temel şeyi resmetmelidir: insan ve zihnindeki amaç. İlki kolay, ikincisi ise zordur.”

Leonardo da Vinci'den resim üzerine

*“Kadınlar var odaya giren çıkan
Ve Michelangelo'dan söz eden.”*

T.S. Eliot, *Alfred Prufrock'un Aşk Şarkısı*

1

“Bu sanat değil,” dedim, gazeteyi Aidan’ın masasına fırlatarak.

Galericim yüzündeki sırtımayı gizleyemeyerek gazeteye bir göz attı. İlk sayfada bir tarlada çırılçıplak uzanmış esrar içen bir oğlan deseni vardı. Resmin altında benim eşsiz yazımla çiziktirdiğim ‘üfle bebeğim, üfle’ sözcükleri görünüyordu.

“Bu kimdi Esther?”

“Fark eder mi?”

“Elbette etmez.”

“İsmi Kenny’ydi. Oğlanın yırtıklığını aklım almıyor.”

Aidan kendi kendine sessizce güldü.

“Herifi suçlayamazsın, tek yaptığı desen başına üç bin papeli cebe indirmek. Sende bunlardan daha var mı?”

Cevap vermedim.

“Bahse girerim annen birkaç tane daha bulup çıkarabilir.” Kaşlarını çattığını görmezden gelip beni tatlı sözlerle kandırmaya çalıştı. “Bunu bir emeklilik fonu gibi düşün – geleceğimiz gibi. Eğer biri Esther Glass’ın elinden çıkmış bir ergen eskizini satın alacak kadar salaksa...”

“Başka hangi parçalarını satmak isterdin?” diye sordum meydan okuyarak.

“Pekâlâ, bacaklarınla başlayabiliriz.” Güldüğü sırada Aidan’ın elleri kafasının arkasına gitti. Arkasındaki duvarda asılı duran çerçevenin içinden sayısız kedi gözü sertçe bana baktı: Billy Smith’in en son başışığıydı. Duvara daha yeni asılmıştı. Bu özel resmi üç saatlik bir zaman dilimi içinde galerideki yerini almıştı.

“Billy’nin kirli çamaşırlarını müzayedeye çıkarmana izin vereceğini mi sanıyorsun?”

“Bundan söz açmış olman komik, şu anda yaşlı annesiyle bir telefon konuşması yapıyor, arayıp neler çıkarabileceğine bir bakmak için.”

“Seninle sanat sanat içindir görüşünü paylaştığımızı sanıyordum. Üzerindeki etiket fiyatı her ne olursa olsun.”

“Paylaşıyoruz, Est, ama gerçekçi olmak zorundasın, hepimizin yaşamak için paraya ihtiyacı var.”

Bir kibrit çakıp sigaramı yaktım ve içime çektim. Aidan bir kafa işaretiyle beni yanına çağırdı, ama ben görmezden gelip onun yerine havaya dumandan halkalar üflemeğe koyuldum.

“Bununla yüzleşmek zorundasın,” dedi, “satılık olan her bir parçanı satın almaya hazırlar. Sen de bu durumdan faydalanabilirsin.”

Gerçek şu ki o eskizin görüntüsü tüylerimi diken diken ediyordu, ama bunun nedenini Aidan’a açıklayamıyordum, bunun hiçbir yolu yoktu. Bunu öyle uzun zaman önce yapmıştım ki, gerçekten de çok uzun zaman önce, eskiz sanki başka birinin geçmişine aitmiş gibi hissediyordum. Yeniden icat etmeler ve kararlı deri değiştirmelerle geçen yıllar boyunca yok saymayı becerebileceğimi sandığım bir geçmiş. Gazeteye baktığımda gördüğüm, kendi vahim hatamın bana dik dik baktığıydı. Geçmişte benden kaçmış insanları hafızamdan silbileceğime ahmakça inanmıştım, çünkü onların asla dönüp bana doğru koşacaklarını düşünmemiştim. Ancak çok önemli bir konuda direnmeyi başaramadım: ünlü oldum ve ünümle birlikte değerli bir mala dönüştüm. Bir de elinizde benim satabileceğiniz bir parçam varsa... Kurnaz ihtiyar Kenny Harper’ın o çizimi eski kutulardan birinin dibinde bulduğunda ne kadar şanslı olduğuna inanmadığına bahse girerim.

“Esther, sen iyi misin?”

Aidan’ın sesi yumuşamıştı, beni merakla izledi.

“Sanırım,” dedim, “sadece, onca zaman önce yaptığım bir şeyin halka mal edildiğini görmek çok garip. Biliyorsun, bu yalnızca bir çiziktirmeydi. Şimdi ise Sotheby’s gidip onu bir sanat eseri oluşunu tasdik ediyor. Bu çılgınlık.”

“Şunu unutmalısın, Esther,” diye karşılık verdi Aidan

yumuşak ve nazik bir sesle, “çevreni saran bu medya histerisini ve halkın saplantısını sen teşvik ettin. Elinde olanak varken bundan faydalan.”

Söylediklerinde mantık payı vardı ve ikimiz de bunu biliyorduk. Benim sanatım “an” ile ilgiliydi – ne zaman geçip gideceğini bilen an ile.

“Lütfen, Aidan, bunu daha fazla kurcalamasak olur mu?” “Tabii ki, Est,” diye cevap verdi iç çekerek, “sonuçta söz konusu olan senin geçmişin. Başka kimseyi ilgilendirmez.”

Sözlerinde ince bir takaza, o anda aldırılmayı seçtiğim alttan alta bir sitem seziliyordu. Bilgi paylaşma meselesinin bundan önce sanatımın merkezini hiç işgal etmemiş kişisel bir mesele olduğunu ikimiz de biliyorduk. Galeri kapısının bir tıkırtıyla açıldığını duydum. Dönüp baktığımda Katie O’Reilly’nin beyaz zeminde topuklarını tıkırdatarak bize doğru geldiğini gördüm. Elinde bir tepsi vardı. Aidan’ın cam kapısını açmak için ayağa kalktım. Yanımdan geçerken tatlı tatlı gülümsedi, sonra sırtı bana dönükken nasıl olduğumu sordu – bunun huzursuzluk verici bir temas olduğunu hissettim.

Katie, Aidan’ın kadrosunun çok önemli elemanlarından biriydi, en çok güvendiği çalışanı ve yorulmak bilmez kişisel asistanydı. Yirmili yaşlarının sonlarında, çekici kızıl saçları, Zümrüt Ada’yı¹ anımsatan gözleri ve kedileri andıran fiziğiyle şık bir Dublinli’ydi: aynı zamanda fazlasıyla hızlı ve verimli çalışan, fazlasıyla tatlı ve iletişim gücü fazlasıyla yüksek biriydi; tüm bunların da ötesinde, beş yıldır bir yolunu bulup yoldan çıkmamamı sağlamayı başarmıştı. Aslına bakarsanız, Aidan Jeroke Galerisi ekibinin vazgeçilmez bir parçası haline gelmişti. Son zamanlarda Aidan koleksiyonuna ciddi miktarda para yatırmış, galerinin alanını genişletmiş ve Katie’ye yardımcı olarak işe iki yeni sergi elemanı almıştı. Üstlenmiş olduğu role saygı gösterildiğini fark etmenin Katie üzerindeki etkisi hayret vericiydi. Artık eskisinden de özgüvenli ve galerinin günlük idaresine daha hâkim görünüyordu. Katie de Aidan kadar iyi biliyordu ki yaratıcılık konusunda uzun süredir yaşadığım bir tıkanmanın acısını hâlâ çekmekteydim. Altı ay önce, şimdi gözümü korkutan bir teslim tarihi kararlaştırıp onlara bildirmiştim ve şimdiye dek fikir düzeyinde bile herhangi bir şey

¹ İrlanda (Ç.N.)

teslim etmeyi başaramadım. Tate Modern tarafından uluslararası bir çağdaş sanat sergisinde İngiltere'yi temsil etmek üzere seçilmiştim. Serginin destekçileri dünyanın farklı yerlerinden-di ve içlerinde New York'dan MOMA (Modern Museum of Art), Sydney'den The Museum of Modern Art ve Berlin'den Kunsthaus vardı. Benim seçilmem yalnızca benim değil aynı zamanda Aidan'ın da geçtiğimiz on yıl içinde tüm başardıklarının alenen tanınmasıyla eşanlamlıydı. Kısa süre içinde ortaya bir şeylerle çıkmazsam ikimizin de itibarı zedelenecekti.

Katie bana kahvemizi uzatırken “Şimdilik tam olarak oraya varmadığımı söylemekle yetineceğim,” dedim usulca.

Anlayışla kafasını salladı, sonra gazeteyi alıp üzerindeki çizime aval aval bakmaya başladı. “Tanrı aşkına bu da kimdi?” dedi hayretle bağırarak.

Bunun gitmem için bir ima olduğunu hissettim. Billy'nin açılışı için hazırlanmam gerektiğini söyleyip çiseleyen ikinci yağmuruna daldım. Taksi beni eve götürürken içinde bulunduğum berbat durum üzerine uzun uzun düşündüm. Eleştirmenler çoğunlukla Aidan'ın galerisinin paraya odaklanmış bir fikir fabrikasından başka bir şey olmadığını söyler dururdu: Dikkat çekici halkla ilişkiler gösterileri, sabit fiyatla satışlar ve abartılı reklam politikalarıyla beslenen bir makine. Hepimizin popüler kültür dalgasına kapılıp yükseklerle çıktığımızı ve bunun arkasından gelen şöhretimiz sayesinde elde ettiğimiz maddi ödüllerden büyük zevk aldığımızı ilk itiraf eden ben olurdum. Ancak sanat eserlerimiz ne kadar cüretkâr ve kendine gönderme yapan eserler olsalar da yalnızca ironiyle de sınırlanmamışlardır. Hepimizin başlangıçta bir eleştirmenin bizi tanımlamak için kullandığı gibi “kişilikleri olan post-modernistler” olarak, tekrar bakmak konusunda söyleyeceğimiz daha çok şey vardı. Ama belki de bizim devrimiz geçiyordu: bazılarımız ilkelere ihanet etmeye başlıyordu. Bu davranışın arkasındaki fikir sinir bozucuydu. Bana göre, hatırlanmaya değer bulduğum şeylerin açık artırmaya çıkarılması sonun başlangıcını simgeliyordu ve eğer benim bununla bir ilgim varsa, çocukluğum sanatsal malzememin bir bölümünü oluşturmayacaktı. Eğer şimdiye kadar başkalarının eline geçmemişse, uzak geçmişime ait eskizler satılık değildi.

Bir deponun en üstündeki iki kattan oluşan ve yalnızca bana ait özel bir asansörle erişilebilen dairem benim sığınağımdır: komşu yok, davetsiz misafir yok. Katlardan birinde ana stüdyo var. Burası geçen iki hafta boyunca yatağımı da taşıdığım muazzam bir alan. Bir plan yapmak için her şeyi göze alarak gerçekleştirdiğim girişimin sonucunda, kendimi sanatıma vermeye, sanatımla yaşayıp onunla nefes almaya karar vermiştim. Şimdi orada bir aşağı bir yukarı yürüyüp geçmişte kendimi güçlü hissetmemi sağlayan eşyayı gözden geçiriyor, her şeyi yeniden düşünerek anlamaya çalışıyordum. Benim neyim vardı böyle? Sanatın gelişi her zaman kolay olmuştü; hep biraz oyun gibi, biraz eğlenceliydi.

Bir duvar boydan boya aynalarla, diğeri ise bir beyaz tahayla kaplıydı. Güneye doğru cam tuğlalarla örölmüş duvar bir terasa, oradan da Doğu Londra'nın ötesine bakıyordu. Alana dağılmış birkaç cansız manken, kamera gereçleri, ışıklar ve bir şövale vardı. Kendimi eleştirel bir gözle aynalarda gözlemledim: şu aralar peroksitle açılmış sarı saçlarım kafa derimden iki üç santim uzunlukta kesilmişti; renk tenimin solukluğunu vurguluyordu ve karanlık gölgeler gri-mavi gözlerimin altında birikintiler oluşturmuştu. Kendimi –ve dairemi– toparlamam gerektiğini biliyordum, ama bunu yapabilecek enerjim yoktu. Her neyse, bu doğru zaman değildi. Billy'nin açılışı için hazırlanmam gerekiyordu. Terasta bir şişe şarap açıp karakalemin kâğıdın üzerinde bıraktığı izler gibi bulanıklaşarak griye çalan şehre yukardan bakarken bir sigara içtim. Kasımın ortasıydı; hava soğumaya, hafif bir rüzgâr esmeye başlıyordu.

Çalan telefonla huzurum kaçtı. Telefonu alıp arkadaşım Sarah Carr'ın sesini duymayı bekleyerek tekrar dışarı çıktım; Billy'nin sergisine birlikte gitmek üzere arayacağına söz vermişti. Ama hattın sesini duyar duymaz arayanın o olmadığını anladım. Bu, nispeten uzak bir mesafeden ya da dahili bir telefon şebekesinden arayan biriydi. Hat, netleşene kadar bir ya da iki kez gidip geldi. Bir pazarlama şirketinden arıyor olabileceklerini düşündüm, ama sonra onun sesini duydum.

“Merhaba Esther, hayat nasıl gidiyor?”

İçimde bir şeylerin kasıldığını hissettim. Telefondaki adam neşeliymiş gibi davranıyordu ve en az benim kadar iyi biliyordu ki bir giriş konuşması yapmaya hiç gerek yoktu. On beş yıl

geçmiş olabilirdi, ama sesinin tonu hiç değişmemişti. Belki yıpranıp biraz incelmışti, zenginliğinin bir kısmı fazla ekilip biçilmekten verimliliğini yitirmiş bir tarla gibi tükenmişti. Hızlı düşünmeye çalıştım. Kenny Harper'ın yaşamıma tekrar girmesine hiçbir şekilde hazırlıklı değildim. İlk aklıma gelen telefonu kapatmak oldu, ama onun da bilmesi gerektiği gibi bunu yapmayacağımı – aslında yapamayacağımı biliyordum. Kenny bir sıfır öndeydi, en azından şu an için. O neden aradığını biliyordu ve benim de bunu öğrenmem gerekiyordu.

“Ben de ne zaman ortaya çıkacağımı merak ediyordum,” dedim kayıtsız görünmeye çalışarak, ama sözcükler sesimdeki kaygıyı gizleyemeyecek kadar boğuk bir sesle çıktılar ağızımdan.

“Sen de şu kaprisli sanatçılardan biri oldun, değil mi?” diye karşılık verdi, ama bu şakacı tonun altında sık ve nemli nefes alışverişlerini duyabiliyordum. Demek o da huzursuzdu.

“Senin hayatın nasıl gitti?” diye sordum, kararlılıkla lafı benim dünyamdan uzaklaştırıp onunkine getirerek.

“Pek, nasıl söylesem, güllük gülistanlık değil,” diye yanıtladı. Gülüyordu, ama gülüşünün altında yatan acı, bana tokat gibi çarptı. Benden istediği bir şey vardı, buna emindim.

“Açık artırma seni memnun etmiş olmalı,” dedim soğuk bir sesle.

Gerçeklerden saklanmanın hiçbir anlamı yoktu. Ciddi konulara ne kadar hızlı geçiş yaparsak, ondan paçamı kurtarmam o kadar kısa zaman alacaktı. Gülüşünde neredeyse bir utanç tınısı seziliyordu, tıpkı önemsiz, ama yanlış bir şey yaparken suçüstü yakalanmış bir öğrenci gibi. Burnundan solumayla karışık bir kıkırdama.

“Ah evet, ister istemez,” diye cevap verdi, patlamasını kontrol altına almayı başarır başarmaz. “Biz senin şu aralar olduğun kadar zengin değiliz.”

“Bunca zaman sonra beni neden arıyorsun Kenny?” diye sordum biraz fazla saldırgan bir sesle, endişem hızla öfkeye dönüşüyordu.

Bir anlık bir sessizlik oldu.

“Sadece sohbet etmenin güzel olabileceğini düşündüm,” diye yalan söyledi. Bu hiç de inandırıcı değildi.

Hâlâ terasta duruyordum ve birdenbire şiddetle titremek –te olduğumu fark ettim– bunun nedeni soğuk değildi. Hızla

bir şeyler düşünmeye çalışarak içeri girdim. Ne kadarını biliyordu – yani o gittikten sonra bana olanların ne kadarından haberdardı? Bildiğim kadarıyla hiçbir şeyden haberi yoktu. Pekâlâ o istediği neydi? Ama bunu sormama gerek kalmadı, Kenny merakımı giderme konusunda fazlasıyla hevesliydi.

“Geçen gün nazik bir adam beni aradı ve ona bizimle ilgili bir şeyler anlatmak isteyip istemediğimi öğrenmek istedi,” duraksadı, “yani bizim *maceramızla* ilgili.”

Terimin kullanılışı Kenny’ye açıkça yabancı olsa da onu pohpohladığı kesindi. Hâlâ, uzun vadeyi bırakın, orta uzunlukta bir şey bile yaşamak istemeyen “kısa süreli gönül eğlendiricilerin” adamıydı büyük olasılıkla.

“Görünüşe bakılırsa bayağı değere binmişiz,” diye devam etti, sesindeki keyif gittikçe artıyordu, “bulvar gazeteleri için falan. Ama bizim yaşadıklarımız özeldi ve onları medyayla paylaşmak bana pek doğru gelmiyor. Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?”

Bir an için kusacağımı zannettim. Kenny duygusal anlamda çocuksu, yontulmamış biri olabilirdi, ama aptal değildi ve beni nasıl oltaya getireceğini çok iyi bilirdi.

“Adam kimdi ve ona ne anlattın?” dedim soğuk bir sesle.

“Hiçbir şey anlatmadım, Esther,” diye cevap verdi sahte bir masumiyetle, “paniğe kapılma, ona sadece bu konuda düşünmem gerektiğini söyledim. Sanırım ismi John’du, evet, John Herbert, son günlerin yeni bombası *Clarion* gazetesinden John Herbert.”

John Herbert yıllardır bir açığı arar dururdu. En sert eleştirmenim ve geçmişimi deşmesine en son ihtiyacım olan kişiydi. Endişem iyice arttı.

“Sana ne kadar para teklif etti?”

“On bin,” dedi gururla.

“Bence doğru şeyi yaptığın çok açık,” diye cevap verdim, hiç rahatsız olmamış gibi konuşmaya çalışarak, “ama doğru davranışın yüzünden paradan olduğunu düşünmekten de nefret ediyorum.”

Çocuksu gülüş geri dönmüştü.

“Ne kadar da düşüncelisin,” dedi, “Biliyor musun, başka eskiz olup olmadığını da sordu.”

Nasıl onları unutacak kadar aptal olabilirdim ki. Kenny ile

birlikte geçirdiğimiz acınası bir hafta boyunca, durmadan onu çizmiştim, ama ona resimlerden yalnızca birini verdiğimi hatırlayabiliyordum, gazeteye satmış olduğu resmi. Bununla birlikte, Kenny'nin yalan söylediğine inanmam için de hiçbir neden yoktu. Elindeki her ne idiyse, utanç verici, açık saçık ve üzeri örtülü kalması tercih edilecek türden bir şey olduğu kesindi.

“Sende başka eskizler olduğunu bilmiyordum,” dedim. “Onları görmeyi çok isterim. Belki sana daha iyi bir fiyat önerebilirim.”

“Evet, evet, benim aklımdan geçenler de tam olarak buydu,” diye cevap verdi. Sesi birdenbire daha endişeli gelmeye başlamıştı. Ardından sesinin tonu tamamen değişti ve sözcükler ağzından hızla dökülmeye başladı.

“Esther, gitmem gerekiyor, ama belki tekrar konuşabiliriz. Haftaya aynı saatte, olur mu? Görüşürüz.”

Hat santralden kapatılmış gibi kesiliverdi. Ahizeyi tiksintiyle kanepenin üzerine fırlattım, sanki mikroplarını ona da bulaştırmıştı. Atölyemde bir aşağı bir yukarı yürümeye başladım; bir yandan da kollarımı ovalayıp duruyordum. Her yanımın tir tir titremesine rağmen vücudumdan ter boşanıyordu. Oldukça renkli olaylarla dolu sanat kariyerim boyunca başımdan pek çok şey geçti, ama şu ana dek şantaj onlardan biri değildi.

Gerçekten istediği neydi? Eğer onun medyaya konuşmasını engellemenin yolu sadece paraıysa, bunu halledebilecek param vardı; ya da elinde başka eskizler varsa, onları da kendisinden satın alırdım. Ama telefonu bundan daha sinir bozucuydu. Geçmişimle ilgili bildikleri değildi beni endişelendiren, çünkü açıkçası fazla bir şey bilmediğinden emindim. Beni rahatsız eden medyanın nefret ettiğim çocukluğumu ve ergenliğimi didik didik etmeye başlaması düşüncesiydi. Beni biçimlendiren geçmişle arama kararlılıkla bir mesafe koyup sanatımı büyük bir gayretle hep şimdiki zaman sınırları içinde tutmuşum. On yedime basıp Londra'ya taşındığımda bunların hepsini arkamda bıraktım ve sürekli peşimden gelmelerini istemedim. Kenny tamamen kendime sakladığım bir dönemden geliyordu, yaşamımda pek çok şeyin olduğu, kim –yoksa ‘ne’ mi demeliyim?– olduğumu gerçekten şekillendirmiş olan bir dönemden. Aslında beni kaygılandıran dalgalanma etkisiy-

di. Kenny bir taştı ve şimdi suya atılmıştı. Buna karşı bir tepki oluşmak zorundaydı, ben önlerini kesmek için bir şey yapmazsam dalgalar merkezden dışarı doğru daireler halinde büyüyecekti.

Duş yapıp giyinmeye başladım. Gerçek beni gizlemem gerekiyordu, korkunç görünüyordum. Bu nedenle, uzun siyah bir peruk takıp dudaklarımı gelincik kırmızısına boyadım ve en iyi dostum ve tasarımcım Petra Luciana'nın yeni bir kreasyonunu giyindim. Kendimi yeniden yaratırken Kenny'yi durdurmanın bir yolunu düşünmeye çalıştım, ama aklıma basit bir fikirden başka hiçbir şey gelmedi. Temelde, ben aynı suya daha büyük bir taş atabilirsem, dikkatleri onun küçük çakıl taşından tekrar kendi üzerime döndürecek daha büyük dalgalar oluştururdum. 'Kendi'mden kastım bugünkü 'ben'di. Keşke onun ergenlik çağına ait bir aşk macerasına dayanan aptal, küçük öyküsünde koca bir delik açabilecek bir plan yapabilseydim. Belki o zaman onunla ve uzun, zorlu bir arayışın ardından öğrendikleri geçmişimle ilgilenen medyanın dikkati yeterince uzun bir süreliğine başka yöne çevrilmiş olacaktı. Telefon tekrar çaldığında mideme kramplar girdi, ama bu kez arayan Sarah'ydı.

“Saat 7’de sende olacağız.”

“Neden nefes nefesesin sen?” diye sordum.

“Koşu bandından şimdi indim,” dedi hızlı hızlı nefes alarak, “sıradaki gösterimiz için şekle girmeye çalışıyordum da.”

Sarah Carr ve Ruth Lamant iyi dostlarımdan ikisiydi. Bir gösteri çifti oluşturuyorlardı. Bu sanat sahnesinde popülerleşmiş yeni bir temanın parçasıydı: “birlikte çalışan sanatçılar”. Gilbert ve George ya da Chapman kardeşler gibi birlikte tek bir şey yapıyorlardı, ama ilk çiftten çok daha genç ve hoştular; ikincisinin ise cinsel sapkınlıklarından uzaktılar. Ayrıca bildiğim kadarıyla, eski ustaların resimlerini bozmayı da huy edinmemişlerdi. Kızların bir avantajı da –güzel sanatlarla uğraşan sanatçılardan çok kabare sanatçıları gibi– şarkı söyleyebiliyor olmalarıydı herhalde. Gösterileri de oldukça fazla akrobasi içeriyordu. Bazı insanlar onların sanatçı olarak sınıflandırılmalarından bile şüphe ediyorlardı, ama son zamanlarda medya her şeyi karmakarışık etti ve sınırlar belirsizleşti. Sanat, fotoğrafçılık, sinema, moda, medya, hepimiz aynı potada eridik. Eğer

etniklik konusunda konuşuyor olsaydık, yan yana yaşıyor, bizden olanların arasında mücadele verirken sokakta yanından geçtiğimiz diğer herkesi görmezden geliyor olacaktık. Sanat dalları söz konusu olduğunda görünen o ki hepimiz birbirimizin alanına zorla girmeye uğraşıyoruz. En iyi parçaları çalıp geri kalanları tozlanmaya bırakıyoruz.

“Sesin gergin geliyor,” dedi Sarah, “her şey yolunda mı?”

“Evet yolunda,” diye yalan söyledim, “sadece kafam biraz meşgul, yeni projemle ilgili.”

“Şu aralar Aid’in davranışları nasıl?”

“Nasıl yani?” Sesimin sert çıktığını biliyordum, ama buna engel olamadım.

“Onu dün gördüğümde oldukça keyifsiz görünüyordu.”

Aidan’ın kişisel kaygılarımızı bu kadar açık bir biçimde ortaya sermesinden hoşlanmıyordum. Keyifsizliği sanatımın içinde bulunduğu durumla ilgili olabileceği gibi ilişkimizin içinde bulunduğu durumla ilgili de olabilirdi, ama bundan emin olamıyordum. Yeni bir iş üretmek için uğraştığımdan, aramız bir süredir kötüydü. İçime kapanıp ondan uzaklaşmıştım ve yoğun bir kasvet çökmüştü.

“Şu an üzerinde çok fazla baskı var,” dedim pek de inandırıcı olmayan bir şekilde.

“Sanırım öyle, senin başına çok fazla para yatırdı,” diye karşılık verdi Sarah içten duygularla, “ama, Est, ortaya bir şeylerle çıkması gerekenin eninde sonunda sen olacağını aklından çıkarma, o sadece senin pezevenğin.” Telefonu kapattıktan sonra giyinmeyi bitirdim, sonra da Sarah’nın gelmesini beklemek üzere tekrar terasa çıktım. Sarah –Aidan konusunda– haklıydı, ama onun için paradan daha fazlasını ifade ediyordum ya da öyle sanıyordum. Hava almaya, düşünmek için kafamı temizlemeye ihtiyacım vardı. Telefonum tekrar bipledi. Tanrı’ya şükür bu kez Aidan’dan bir mesaj gelmişti. Okumak için tuşlara tıkladım.

Üzgünüm, şaka ediyordum – seni asla satmam, Est; sen benim başyapıtımsın, Aidx.

Yazacak bir cevap düşündüm, tereddüt ettim, mesajı yeniden okudum, sonra telefonun kapağını sertçe kapatıp Bow

boyunca uzanan teraslara baktım. Bakışlarım gecenin kapladığı gökyüzüne kaydı. Mesajı açıp tekrar okudum.

“Seni asla satmam.” Belki de bu sözcüklerde bir şey vardı, bir temanın başlangıcı. Sanatımla ilgili her şey tam şu anda benim değerim üzerine odaklanmış görünüyordu. Herkes benim bir parçamı istiyordu: Kenny, Aidan, medya, koleksiyoncular, Tate galerisi, halk. Belki de anlamaya çalıştığım şey şuydu: gerçek değerim. Sıradaki projemle bu sorunu birleştirmemin bir yolu olmak zorundaydı. Bir yoğunlaşabilseydim. Onun yerine kendimi diken üstünde ve karmakarışık hissediyordum. Kenny Harper’ı kafamdan atmaya karar verdim, en azından bu hafta için. Tahminen bir sonraki konuşmamıza öylesine kilitlenmişti ki aradaki zaman içinde *Clarion*’la başka herhangi bir şey yapamayacaktı. Kesinlikle benim daha iyi bir teklifle gelip gelmeyeceğimi görmek için beklemek isteyecekti. Eğer haklıysam, bu bana rekabetçi bir hücum planı geliştirmek için yedi gün veriyordu. Belki de olanlara iyi tarafından bakmayı başarsa-bilirim, Kenny’nin bana orta karar bir iyilik yapıyor olduğunu varsayabilirdim. En azından artık kendimi yoğun bir şekilde keyifsiz hissetmiyordum. Aklım hızla çalışmaya başlamıştı. Bir çözüm bulunması ve bunun çabuk olması gerektiğini biliyordum.

MIRANDA GLOVER

BAŞYAPIT

ROMAN

Başyapıt, Esther Glass adlı bir kadın ressamın olağandışı öyküsünü anlatıyor. Esther Glass, ünlü müzayede evi Sotheby's'de düzenlenen bir müzayedede kendini "canlı bir başyapıt" olarak satışa çıkarır. Genç ressam, tuval yerine bedenini kullanacak; "başyapıt"ı en yüksek bedeli ödeyerek satın alan kişi için, bir hafta boyunca, Leonardo da Vinci, Raphael, Holbein, Ingres, Whistler, Manet ve Klimt'in resim tarihine damgasını vurmuş tablolarındaki yedi ünlü kadını canlandıracaktır. Bu çağdaş sanat serüveniyle tabloların bulunduğu müze ve sanat galerilerine sürüklenen Esther Glass, "başyapıt"ı satıldıktan sonra günümüz sanat dünyasının açmazlarıyla yüz yüze gelecek, bu olay tüm yaşamını altüst edecektir.

Günümüz İngiliz edebiyatının önde gelen yazarlarından **Miranda Glover**'ın bu kışkırtıcı yaklaşımı, sanatın çağımızdaki değerlerini sorgulamakla kalmıyor, sanatçının iç dünyasını da gözüpek bir anlatımla sergiliyor.

ISBN 978-975-07-0883-1

9 789750 708831

<http://www.canyayinlari.com>